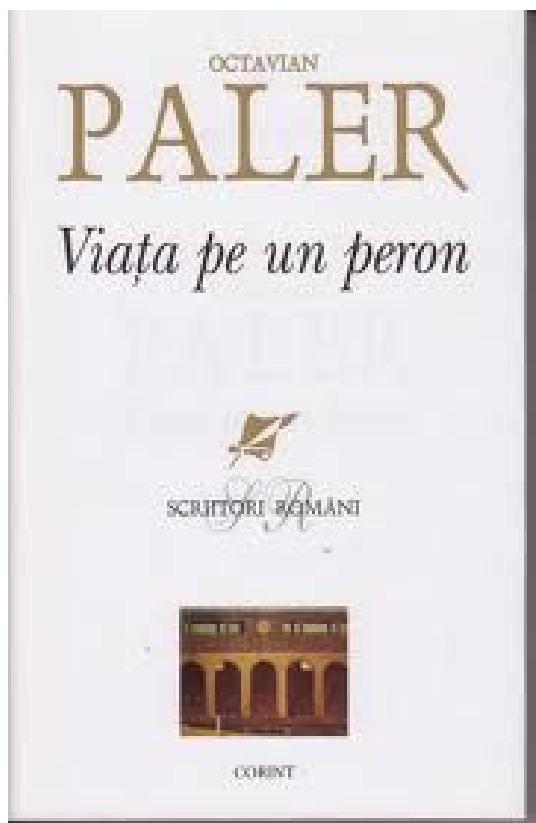

Cele mai ahtiate intrebari dupa un raspuns prompt, in cazul meu, au fost: Ce e viata? sau Care e sensul vietii? La prima intrebare am gasit un raspuns in opera lui Octavian Paler, iar la a doua caut inca un raspuns adecvat si logic. “ *Viata însasi e o stare de tranzit între naștere si moarte... un peron unde te zbatii sa ocupi un loc într-un tren... esti fericit ca ai prins un loc la clasa I sau la fereastra... altul e necajit ca a ramas în picioare pe culoar... altii nu reusesc sa se prinda nici de scari, ramân pe peron sa astepte urmatorul tren... Si fiecare uita, poate, un singur lucru... ca trenurile astea nu duc nicaieri... cel care a ocupat un loc la fereastra este, fara sa stie, egal cu cel care sta în picioare pe culoar si cu cel care vine abia cu urmatorul tren... în cele din urma se vor întâlni toti undeva, într-un desert, unde chiar sinele se transforma în nisip... în loc sa se uite în jur, oamenii se îmbulzesc, se calca în picioare, își dau ghionturi...* ”

”-Viata pe un peron.

Raspunsul la prima intrebare este de o justete incorigibila. Maestrul mi-a relevant un adevar pe care nu il observasem datorita detaliilor pe care le omiteam. Viata...un peron. Cate asemanari intre agitata peronului si viata fiecarui individ. Eram convins ca fericirea ca veni daca voi prinde un loc cat mai bun la fereastra primului tren dar “întotdeauna iti faci idei exagerate despre ceea ce nu cunosti”(A.Camus). Probabil nu am sesizat insignifianta trenurilor, in care am fost sau voi fi, deoarece pierdeam esentialul. ”Poate ca trebuie sa simti sudoarea mortii ca sa înțelegi, într-adevar, cât de frumoasa e o cupola care stralucește. Pe care, altfel, o privesti întrebându-te cât e de veche sau în ce stil e construita. Sau pur si simplu n-o observi deloc.”

Spre marea mea fericire nu am simtit acea sudoare a mortii si cred ca de aceea deseori nu observ existenta superbeii cupole in care se rasfrang razele soarelui. Incerc sa nu ma imbulzesc, sa astept calm trenul care va veni sau nu, pentru ca si “asteptarea este o meseria pe care o inveti, asa cum pictorul invata sa-si amestece culorile”(Viata pe un peron).

Dar sa fie chiar egalitate intre cei care sunt la clasa I si cei care mai asteapta un tren? Daca ma

gandesc la ultima gara atunci raspunsul nu poate fi decat afirmativ. Totusi, in unele cazuri e mult de mers pana la acea gara, si atunci e posibil ca aceasta egalitate sa fie rupta. Diferenta intre cel care a prins un loc la clasa I si cel care sta in picioare? Sa zicem confortul...Acesta diferenta poate foarte usor fi anulata chiar de cel care a reusit sa se prinda de scari in ultima clipa. De ce? Pentru ca el "observa".

octavianpaler.ro

”
Doua personaje, un barbat si o femeie, se intalnesc intr-o gara parasita, uitata de lume si de trenurile pufaind linistitor. Conturul realitatii care ii haituieste si ii ingrozeste pe cei doi este destul de sters. Amenintarea ramane surda, undeva in fundal, retrasa, ca in teatrul modern, dincolo de spotul proiectat asupra „eroilor “. "Viata pe un peron" este un roman al angajarii si dezbaterii morale, cu intrebari fundamentale splendid formulate si raspunsuri din toata gama, prin care individul se defineste. Reactionand intr-un anumit fel, fugind sau rezistand, luptand sau colaborand, el e scaldat – in oricare dintre aceste ipostaze – in lumina rece a unei singuratati esentiale

. ” (Daniel Cristea Enache)

“
Greseala oamenilor a fost ca niciodata nu s-au priceput sa se uite langa ei. Li s-a parut ca daca fericirea exista, ea trebuie sa fie inaccesibila sau, oricum, foarte greu de atins. Dincolo de orizontul lor

. ” Octavian Paler

Puteti achizitiona cartea la un pret de aproximativ 34 Ron sau o puteti downloada daca va inregistrati pe site-ul

scribd.com